

I JO, QUI SERÉ?

En la infantesa desitjava amb bogeria que arribessin les vacances d'estiu i de nadal per marxar al poble de la mare, Castellfollit de la Roca.

A l'estiu, la Berta, la Gemma, l'Olga, la Patri i jo sèiem a la plaça del poble menjant pipes i esperant que es fes l'hora per veure passar els noiets que ens feien bategar el cor i amb els quals somiàvem casar-nos, tenir fills, viure en una casa amb jardí i viatjar per tot el món.

Els nadals eren de somni. La tieta Trini plantava un avet immens en mig del menjador amb un pessebre espectacular, amb el seu riu, la neu, les figures.. i tot cantant nadales i resant a la cuina, fèiem cagar el tió amb una il·lusió innocent que mai tornaria.

Recolzades, a l'ampit de la finestra de casa la iaia "*Dulores*", la meva germana i jo, jugàvem a saludar els cotxes que passaven per davant, com si els coneguéssim de tota la vida. La que aconseguia que li retornessin més salutacions havia guanyat i la perdedora comprava les bosses de pipes que menjaríem aquella tarda a la plaça. Banyar-nos al riu Can Quei, menjar cargols amb salsa vinagreta sota l'ombra dels arbres, pescar crancs i peixos, beure llet de vaca acavada de munyir i dormir calenteta al llit de la iaia a l'habitació blava... Aquella vida, era com un conte on no s'arribava mai al final de: "colorin colorado, este cuento se ha acabado".

Però durant la meva joventut, tot va canviar. Les coses a casa no anaven bé. El pare va haver de tancar el negoci i no va superar mai el contratemps. Es va enfonsar. La mare treballava durament netejant cases, cosint coixins i cortines, i cuidant gent gran. Amb el petit sou guanyat, comprava menjar i pagava el més bàsic, perquè no arribava per més. El banc

ens amenaçava amb embargar-nos el pis; la comunitat de propietaris ens volien portar a judici per impagament; els proveïdors de la botiga ens havien denunciat; el col·legi suggeria que canviéssim d'escola si no podíem pagar... i jo espiant per la porta de l'habitació, ho escoltava tot. Duc una profunda cicatriu de patiment gravada al cor al recordar a la mare sopar una poma per donar als seus fills un bistec; de tenir gana i estar la nevera buida; de veure-la plorar sola i d'amagades. Em sentia tan culpable d'haver nascut: "si no hagués sortit de la panxa de la mare, ara no tindrien tants problemes!"

La iaia "*Dulores*" va morir per Nadal. Aquells anys feliços d' infància al poble ja no tornarien mai més. Vaig aferrar aquells records al pit, i a cada batec del cor els enfonsava més profundament, per convertir-los en llum durant la foscor de la meva adolescència.

Amb setze anys vaig començar a festejar. Era el meu primer i innocent amor de joventut. La relació de parella m'evadia dels problemes familiars: parlàvem de casar-nos, de tenir fills, de comprar un pis... Però l'ombra d'una sogra controladora i dominant farien que les il·lusions es trenquessin després de déu anys de relació.

Set mesos abans de la data del casament, vaig tenir problemes gravíssims a casa dels meus pares. Quan vaig explicar a la família política el que succeïa, no van mostrar cap comprensió, al contrari. Els insults i el menyspreu continu de la meva sogra vers als meus pares i el silenci continu del meu futur marit que no es posicionava, van fer que desesperada, ho engegués tot a rodar a una setmana de l'enllaç. No em quedava força ni esma per pujar a l'altar i pronunciar amb la felicitat d'una núvia el: "Sí, vull".

Aquella situació va provocar-me, amb 26 anys, una profunda depressió. Tots els meus somnis eren morts; les il·lusions es van evaporar en la immensitat del no res, de la por, de la incertesa d'un futur que havia desaparegut de sobte. Família i amics em van ajudar a superar-ho. El contacte amb la natura, la companyia del meu inseparable gos de neu Bowie i el treball van fer que anés recuperant l'esperança d'iniciar una nova vida i trobar una parella que m'estimes com mereixia. Vaig cercar-la durant molts anys, però no hi va haver sort. El meu caràcter desbocat, la meva inestabilitat emocional, feia que les relacions de parella, una rere l'altre, fossin un fracàs. Conscient que alguna cosa no rutllava bé, vaig visitar una psicòloga. Després de mesos de teràpia vaig alliberar la meva ànima de tones de culpabilitat i baixa autoestima; vaig omplir els pulmons d'aire nou, d'amor i perdó cap a mi mateixa i vaig reconèixer que la vida era meravellosa. Per fi em sentia viva!

Durant aquell temps em vaig permetre fer tot el que volia i podia: vaig viatjar a l'Índia, Perú, França, Itàlia, Espanya i per tota Catalunya; la meua dolça i estimada terra: *"com a casa no hi ha res!"*. Lligava i trencava sense traumes relacions conflictives; era voluntària del Club Vaixell, on rebria a canvi del meu temps, lliçons contínues de superació i amor; cuidava els gossos de la protectora; als 34 anys vaig comprar-me un pis petit de protecció oficial als afores de Tarragona. Durant nou anys, cada nova vivència m'ajudava a pintar el quadre fosc de la meua adolescència i penjar-lo, un cop acabat, a la pared de la vida per mirar-lo sense por.

Tot anava bé, era feliç amb mi mateixa. i m'estimava. Però un dia, en una revisió rutinària van detectar-me un precàncer de matriu. La intervenció va ser ràpida i amb làser i els controls posteriors van donar negatiu. Superat

l'ensurt, alguna cosa va començar a fallar a la feina. Vaig ser fidel durant 16 anys al meu cap. Creia en ell, admirava la seva professionalitat, el seu temple i caràcter lluitador i sobretot en la humanitat que m'havia demostrat tenir. Era un "cap bo". Però de cop i volta, es va tornar desconfiat amb tothom, fins i tot amb mi. Què passava? No entenia res... per què? Per què?

Després de l'operació no acabava de trobar-me bé. Però res indicava que el precàncer s'hagués reproduït. Feia vuit mesos que tenia mal de cap i vomitava, em sentia molt fatigada, desorientada, trista, insatisfeta, plorava sempre, no tenia ganes de fer res, només volia dormir i dormir i em despertava sempre amb un mal de cap horrible que no em deixava viure. Metges i més metges, tan privats com per la seguretat social, diagnosticaven el mateix: migranyes i estres.

Degut a les contínues diferències amb el "cap bo" i del meu estat de salut vaig acceptar l'oferta laboral de la competència. Innocent de mi! Amb poc temps d'estar allí em vaig adonar que m'havien utilitzar per venjar-se del "cap bo" i que m'havien enganyat professional i emocionalment. No tenien res a oferir-me, res a ensenyar-me, ni tan sols, humanitat. Al novembre em van detectar un tumor al cap. Vet aquí la veritable causa de la meva fatiga física i mental. Un meniangioma gegant, de la mida d'una pilota de tennis, ocupava els dos hemisferis del cervell. Em van operar de gravetat al Hospital Joan XXIII de Tarragona. Era el segon cas a la ciutat amb aquesta patologia i no sabien quines seqüeles em quedarien. Estava tan dèbil i apàtica, que volia que tot acabés, bé o malament, però que acabés. Estic convençuda que l'amor que vaig rebre de tothom, va fer que Déu, l'Univers i els àngels que em protegeixen

des del cel, volguessin que tornés a néixer per poder dir-los-hi: “*gràcies, us estimo molt*”.

El “cap dolent”, però em pressionava per anar a treballar tot i estar de baixa. Se n’aprofitava de la meva responsabilitat i de la por de perdre la feina. Maleïa als metges per no haver-me detectat abans el tumor, perquè encara estaria treballant pel “jefe bo”. Altre cop el cel em va escoltar i un anunci de treball al diari em va obrir l’esperança de trobar l’estabilitat laboral que havia perdut. Però no va ser així. El meu tercer cap, va resultar ser un desastre. Tenia els dits enganxats en promocions immobiliàries, un munt de problemes econòmics i en comptes de reconèixer que aquella situació la provocava ell, descarregava a crits i amb menyspreu contra tots els seus treballadors. He aguantat 2 anys de maltracte psicològic i he perdut l’autoestima laboral. Em sento perduda, no se que fer ni on anar.

Dono gràcies cada dia pel recolzament de la família, dels amics i de la parella més meravellosa de la terra, en Jaume, la meva ànima bessona, el meu TOT; amb ell vull compartir la resta de la meva vida. T’estimo amb bogeria amor, perquè amb tu sóc feliç i em fas feliç!

A l’abril faré 40 anys i estic a l’atur. He sigut nena, jove, adulta i ara em toca una nova lliçó: la maduresa. Hauré de vèncer la por, la inseguretad; lluitar i creure en les meves capacitats, i amb ganes o sense tornar a començar de nou. Fa 20 anys que treballo amb esforç, dedicació, fidelitat i responsabilitat i tot això no pot quedar en res. Tota l’energia, força, amor i comprensió que posseeixo ha de tenir una finalitat. veig una llum al fons del camí; és l’amor i gratitud als altres... Crec que ja ho sé. En la meva maduresa vull ser infermera.